

פ: עין משפט
נר מצוה

קִבְּלוּ אֶת מִי שֶׁמֶלֶךְ
מִלֵּב הִלֵּב יֵה
שׁוֹשֵׁב עַל סִמְנֵי כְּסֵה
סִמְנֵי יֵה
קִבְּלוּ אֶת מִי שֶׁמֶלֶךְ
לְאִשְׁרֵי חַיִּיל מִדֵּי
שׁוֹד שֶׁעַל אִשְׁרֵי מִדֵּי
סִמְנֵי יֵה
קִבְּלוּ אֶת מִי שֶׁמֶלֶךְ
חִלְהֵם
שׁוֹשֵׁב עַל סִמְנֵי כְּסֵה
סִמְנֵי יֵה וְסִי קֵה סִמְנֵי יֵה
קִבְּלוּ אֶת מִי שֶׁמֶלֶךְ
שׁוֹשֵׁב עַל סִמְנֵי כְּסֵה
סִמְנֵי יֵה
קִבְּלוּ אֶת מִי שֶׁמֶלֶךְ
לְאִשְׁרֵי חַיִּיל מִדֵּי
שׁוֹד שֶׁעַל אִשְׁרֵי מִדֵּי
סִמְנֵי יֵה
קִבְּלוּ אֶת מִי שֶׁמֶלֶךְ
חִלְהֵם
שׁוֹשֵׁב עַל סִמְנֵי כְּסֵה
סִמְנֵי יֵה

לעזי רש"י

אשכנזי. קשה. מחוספס.
אשכנזי [אשכנזי].
הוא.

מוסף דע"י

מפני הסכנה. מפני שהלך
היה נדדה ומכילה ליד
מלי נאבה קרה. כל
ששעה שלשים יום.
משולל חי שלשים יום,
בארם. להי נקט נאדם
דחי ספא ונבחה חי
ימים. אינו נפל. ופטר
את אמו מן החלילה. ולעיל
1917

י"ס' חד מקמא

[illegible][illegible]

הערל פרק שמיני יבמות

חַיִּים דִּהְשָׁחָה מִשְׁמַע
חֲשִׁיב צֶרֶק קִימָה לְרֶשֶׁב"ג
(וּבִפ' ר"א דְּמִילָה וְשִׁנָּה
דְּדוֹת לְרֶשֶׁב"ג הִיכָא דְּלֵא

גני הסכנה הכא במאי עסקין (ב) כשגמרו
ממנו דתניא (ג) איזהו בן שמנה כל שלא כלו
חרשיו רבי אומר "סימנן מוכיחין עליו
ערו וצפרניו שלא גמרו טעמא דלא גמרו
נגמרו אמרינן האי בר ז' הוא יאשתתוי
א דאישתתוי אלא הא דעבד (ד) רבא תוספאה
בדא (ה) באשה שהלך בעלה למדינת הים
ואינשתתוי עד תריסר ירחי שתא ואכשריה
ואין כרבי דאמר משתתא כיון דאיכא רבן
מזעון בן גמליאל דאמר משתתא כרבים
גד דתניא (ו) רשב"ג אומר כל ששהה ל'
בביתא כדאם אינו נפל ת"ר (ז) איזהו סרים חמה
ל' שהוא בן עשרים ולא הביא שתי שערות
לפילו הביא לאחר מכאן הרי הוא כסרים
לכל דבריו ואילו הן סימניו כל שאין לו זקן
וערו לקוי ובשרו מחליק רשב"ג אומר משום
היה יתודה בן יאיר (ח) כל שאין מימיו מעלין
ותחתו ויש אומרים וכל המטיל מים ואין
שם כיפה ויש אומרים וכל ששכבת זרעו
תחתו ויש אומרים וכל שאין מימיו תגליו
חמיצין אחרים אומרים (ט) כל שרוחץ בימות
השמים ואין בשרו מעלה הבל רבי שמעון
אלעזר אומר וכל שקולו לקוי ואין ניכר בין
לשאר (י) ואזו היא אלונית כל שהיא בת
שנים ולא הביאה ב' שערות ואפי' הביאה
אחר מכאן הרי היא כאלונית לכל דבריה
אלו הן סימניה כל שאין לה דדים ומתקשה

שעת תשמשו רבן
שים רבי שמעון בן
יש איתמר סימני
אחד מן הדיבא דה
קן כי פליגי בשלא
ה כרב נחמן אי בש
מן סיני וְ דיקנא וְ
מן פרים דומיא ד
תמא כרבי עקיבא
הלץ ליבמת לא
תח משמח דעמח משח
כדרי מית שחל ודק
פרי מורי כו' ואמר
סומני פרים וכן פירש
שנתי אס לא הביא הוי
עד קודם רוב שמוני הוי
עשרים ולא הביא אפרו
בבול אפלי כולן אס
ממני מקומות בנות מע
וקו ויהי יס לי וקו ו
גזלן (דף ל: וסא) וקו
גזלן מה שביא אחר כ
מן אחד כבדי האי לא
אחד טבור ויהי מילי

לא גמרו ורשב"ג ורובן בחרתי
רוב נשים ידלדלו ולר של קיימא
ק הלכתא ברשב"ג בין בספק בין
להחיותו ככן קיימא עד שיהיה
י אינו נפל וולד של קיימא הוא.
ה דואר בין קיימא הוי בין ח' בלא
הוא והר' שמואל ב"ר דוד כתב
סימניו הליא מלתא בין שהה ל'

יהם הכן והאם שלא ירצה חלצ הדדין
גמרו כו'. בניחומא וקיומא דמילתא היא:
רה לורמו אלא שנסתהא יחזור. ואשמיעין
מחזקין ליה דבר קיימא עד שיהא בן כ':

חזר (ו) יולדה אשתו לסוף שנתה:
ואכשריה. רבא דקסבר משהא הולד
 אחר גמר צורתו וזה נשמה ב' חדשים
 ולא אמר' לאחר שהלך צבעו ושהצבר
 מתחר: **כ' לנפשו שלשים יום נבאם**.
 שהיה שלשים יום: אינו נפל. ואפילו
 לא כלו לו חדשי עיבור דאמרין
 לשבעה גמרה צורתו ואשתיה עד
 שמיני. להכי נקט נבאם דלאו נבאה
 קמה התם שמה ימים שהם אין נפל:
לקוי. כך: מחלין. חלק כבשר אשה.
 דרך בשר איש להיות שער אשכר"א
 בלע"ז: **רסוחות**. אשקור"א. יפשה.
 קילות ארון להרמוק: **דוחה**. שינו
 קשור אצל לולו כמים: **מחמיץ**.
 מפרחין כשהמים בכלי. **הכל**. המימות
 כעין קש: **ומתקשה** בעת שהמים.
חשמים קשה לה: **שפולי מים**. כמין
 כ' למעלה מהם מקום כדאמר בפ'
 יולא דופן (נה דף מו:): **איסיב ליה**
ברם. אלמא כיון ליתמהו כולה סימני
 סרים דבשר ליה האי לא מחזקין ליה.
 סרים: **סיבי דיקנה**. יתדות הקנה.
 כלומר בכמה מקומות הוה לו שער
 צוקני: **בידי אדם**. כלומר סרים
 אדם בעי חליה סרים חמה לא:
עמבל דבעלה הוא. דהויא זונה
 דעמבל לאחי בעלה שלא במקום
 מלוה והיא הימה עליו בכרת:
 פסולה

ר' כל שאין לה שיפולי מעים
לה עבה ואינה ניכרת בין אשה
שיהו כולם רבי יוחנן אמר אפי'
בולי עלמא לא פליגי דעד שיהו
דוהו רבה בר אבוח לרבנן עיינו
יה ברת כמאן כרב הונא לא רב
לץ ולא מייבם וכן אילוניות וכו';
אין שמים אף סרוס בידי שמים
דאין בידי שמים לא; הסרים
רבעלה הוא הא אחר לא
לימא

יחזקאל

מסורת הש"ס

(א) ותפספת שבת פסיון
(ב) וישי חוץ' וזה מ. דרש
חלול' (ג) עליו לו: שבת
קלס: וזה מדר: חוץ' דשבת
(ד) ותפספת חוץ' (ה)
(ו) קרא ויחי' (ז) וישי
פסיון' (ח) ויעליל סוף:
וילקח קטנה' (ט) וישי
וזה מ. דרש' (י) שבת
דלא מועלת הנדקס עד
סוףא דגזל כנסים' (יא) וישי
הישי חוץ' קטון סוף:
(יב) וישי חוץ' (יג) וישי
דלא יבוא על דרסו

גליון הש"ס

תד"ה ביון ובו' ואמר ר"י
דק"ל דשמואל ובו' ע"י
שנת ט ע"כ תד"ה הא לן
ישיב:

הגהות הב"ח

(6) נברא הכל בנחל
עשוקין (בשגתו סימני)
תלמי' ו"ב הכי גס כד"ף
הבי' בשל' גמרו
סימניו סי' (3) רש"י
ידה חפני הסמטה סמטה
שחיסס. ו"ב ונחם' שנה דף
קלס. מרש"י רק משום
סמטה חס' ע"פ ונחום:
(3) דיה וליסתי וכו' של
חור הבעל וילנה:

מנהות הגר"א

(א) נ"י בוקר. נחלק יורל
יבול דכניא ב"ש לאחר
עשרים יעי' א"ר סוף פ"ה
דנדה יא"ל לכל מה שדחקי
התוס' בזה: (ב) שם
דקנא. נחלק:

הגהות צי"ב

רנשבורג
[א] מ' ואישה עד
הימים ירחי חתה. י"ב ע"י
לר"ן דף קכז ע"א
ומהרש"ם ח"א ח"א ח"א
יח"א כח"א ח"א ח"א
ח"א ח"א ח"א ח"א

יום' חד מקמא' (החמש)

ויבן בן אל שרה ויאן בן
 קיימה ורחל ותיק סיל ודן
 בן שגורון סמיו מייחא
 אלא שאן מתידיק
 אחרו כבן קיימה וראי דן
 שיהא בן ירימ סמיו
 בן רדאי אברו לא
 לחזקין כבן קיימה קאמר
 לא לענין קטנות שיהא
 סמיו בירס ואלוהות
 קאמר לענין קטנות ויהא
 כן בן לענין קטנות
 ויהא בן אל הרב אבן
 גדול בן דניאל סא אבין
 שאן עושין משה עד
 שיהא בן בן העשרים
 ביהא בן יריג לא שאר תהתיק
 ויהא בן שולו כלמיו וכן
 שאר חולשתו סמיו
 ויהא חולשתו ויהא
 שארם שאר אל הביא
 שיהא שיהא ויהא בן

היו סרים ואצים שלא
תגלה ספקו אבל קדם כ'
כס"ו קמא דאי כס"ו בהרא
לכן ח' ה"א דתנן סרים
דלית הלכתא כרב (והנא)
לית הלכתא מרב המנצח.
יש בו דרכים שזה לאנשים
שים חוקק ליבום כאנשים
ים כיצד הוא שזה לאנשים